

for at have nogenstørst Værdi, der burde komme i Afregning imod Udgifterne ved at opføres paa Indtægtsiden.

Det ærede Medlem kom, ved dernæst at gaae over til at omtale, hvad han betegnede som de egentlige aarlige Indtægter og Udgifter, til den Betragtning, at vi i een Henseende vare gaaede frem og kunde stille os ved Siden af Fortiden, idet vi nemlig havde søgt — ganske vist paa Maader, der ingenlunde vare behagelige for dem, der skulde gennemføre Sagen — at nedlægge hele vort Ombedsaffineri, en Nedsettelse, som han, saavidt jeg mindes, erkjendte beløb sig til omtrent 200,000 Rd. i Sammenligning med Udgiften i 1858—61. Det ærede Medlem dvælede imidlertid blandt de af ham som egentlige aarlige betegnede Udgifter nærmest ved dem, der falde paa Forsvarsvæsenet, samt ved dem, der falde paa de offentlige Arbejder. Hvad angaaer de Udgifter, som vort Forsvarsvæsen medfører, da har jeg egentlig allerede tildeels omtalt dem, idet jeg har henvist til, at disse Udgifter for en meget væsentlig Deel have deres Rod, i vort Lands Udvikling. Jeg maae derhos maaffee med Hensyn til dem tillade mig tillige at henvise til, hvad Selskabspræsidenten igaar sagde, nemlig at man i denne Retning ikke ganske er sin egen Herre, men maa tage Hensyn til de Forhold, hvorunder man lever, og til den hele politiske Situation, der gjælder i det Statssamfund, i hvilket man lever. Naar det ærede Medlem dernæst med Hensyn til Jernbaneanlægene eller de offentlige Arbejder, som han kaldte dem, oplyste os om, at Udgifterne dertil nu vare 3 Millioner større, end de vare i 1858—61, saa har jeg allerede bemærket, at han har valgt to for Sagens rette Belysning meget uheldige Sammenligningspunkter, naar han som det ene har taget 1858—61, da vi slet ikke havde Udgifter til Jernbanevæsenet, og som det andet Aarene 1867—68—69, i hvilke disse Arbejder ere i deres fulde Udvikling, men udenat det vel at mærke endnu har været muligt at skabe den Indtægt af dem, som selv med moderate Fordringer dog maa kunne ventes.

Det ærede Medlem (Andræ) vendte sig derefter til Indtægterne og paaviste, hvorledes de directe Skatter vare stegne noget, ligesom han ogsaa angav Grundene dertil. Han omtalte derpaa navnlig Tolbvæsenet, som et andet æret Medlem (David) ligeledes har omtalt idag. Jeg forstod ikke det ærede 7de kongevalgte Medlem saaledes, som om han tænkte sig, at Noget overhovedet ganske vilde affkaffe Tollden og istedet derfor indføre en Indtægtskat. Jeg skal for mit Bedkommende gjerne udtale, at Saadant ikke ligger i min Plan og ikke let, ja slet ikke vil skee, saalænge jeg har den Ære at være Finantsminister. Men, hvad jeg derimod ikke vil vægre mig ved, det er at revidere Toldtariffen og med Bibeholdelse af omtrentlig den samme Indtægt, som Statskassen nu har igjennem Tollden, deels at simplificere Tariffen, deels maaffee at opheve enkelte Positioner, der maae erkjendes for at være uimelig høie i Forhold til Omfætningen, eller som i alt Fald ere uden finantsielt Udbytte. — Det ærede Medlem, der idag har havt Ordet for mig, gjorde forskjellige Bemærkninger imod de Indringer, som det samme ærede kongevalgte Medlem, til hvem jeg uafbrudt sigter, igaar fremsatte med Hensyn til Post- og Telegraphvæsenet. Jeg skal til de Bemærkninger, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (David) saaledes gjorde, føie, at, ligesom det ærede kongevalgte Medlem ved en tidligere Leilighed, da han talte om Postvæsenets Overflud, glemte at medtage en meget væsentlig Factor ved Bedømmelsen af dette Forhold, saaledes lod han den ogsaa være udenfor Betragtningen igaar. Jeg sigter herved til den Byrde, som Postvæsenet har af den offentlige Correspondance, de saakaldte kongelige Tjenestefager, hvilken Byrde efter anstillede Beregninger beløber sig til ikke mindre end 78,000 Rd. om Aaret. Naar man lægger denne Sum til, hvilket man bør, naar Tælen er om at opgjøre Postvæsenets Budget, saa vil det vise sig, at der ikke er den Underbalance, som det ærede Medlem troer, at der er. Hvad der derhos i en væsentlig Grad herved maae tages i Betragtning, er fremdeles — hvad det ærede 7de